

Matthew Costello & Neil Richards

**De dode
in het meer**

Matthew Costello en Neil Richards

De dode in het meer

Deel 7 in de Cherringham-serie

Vertaald door Peter de Rijk

DE FONTEIN

1. Een hoffelijke ontvangst

Sarah sloeg van de doorgaande weg af en stopte bij het poortgebouw van Repton Hall. Ze keek omhoog naar de stenen zuilen en zag dat op elk ervan een bronzen hert stond. De hoge smeedijzeren hekken tussen de zuilen die het landgoed beveiligden, waren gesloten, maar toen ze uit wilde stappen om...

... wat te doen? Aan te bellen? Had zo'n landgoed eigenlijk wel een deurbel?

... gingen ze als bij toverslag open.

Ze keek omhoog naar de gepleisterde toegangsmuren. Onder een van de herten zag ze een onopvallend gemonteerde camera. Ergens op het landgoed hield een beveiligiger haar op een monitor in de gaten.

Haar aftandse Toyota RAV4 was kennelijk geslaagd voor de test, en nu begreep ze waarom Simon Reptons secretaresse om het kenteken had gevraagd.

Terwijl ze langs het chique stalen bord – REPTON HALL: LANDHUIS EN CONFERENTIECENTRUM – door het toegangshek reed, bedacht ze dat nog maar een paar jaar geleden geruchten de ronde hadden gedaan dat de familie Repton met huis en al op een faillissement afstevende.

Daarvan leek nu helemaal geen sprake meer.

Zo te zien was de lange oprijlaan onlangs opnieuw aangelegd, en terwijl ze die volgde naar het imposante herenhuis in Queen Annestijl dat in de stralende middagzon lag, kon ze zien dat er ook een fortuin aan de tuin was besteed.

De bomen waren in vorm gesnoeid, de glooiende gazons netjes gemaaid en de hekken opgeschilderd, en opzij van het

huis glinsterde het beroemde kunstmatige meer in de zon.

De laatste keer dat ze hier was geweest – ter gelegenheid van een nogal trieste landbouwmanifestatie twee zomers geleden – was het meer zompig en groen geweest. Maar nu was het water helder en op het eilandje in het midden stond de georgiaanse folly – een klassieke tempel – weer fier overeind.

Sarah glimlachte bij zichzelf. Het kon niet anders of Jack en zij waren deels verantwoordelijk voor dit wonderbaarlijke herstel. Een tijdje geleden hadden ze het mysterie opgelost van een verdwenen Romeins artefact op het Repton-terrein, en die succesvol afgesloten zaak had de geduchte Lady Repton naar verluidt een half miljoen opgeleverd.

Maar nu ze langs de flank van het huis naar de ‘conferentieparkeerplaats’ reed, vermoedde ze dat de Reptons elders minstens nog een miljoen hadden binnengeharkt om deze transformatie te voltooien.

Achter het voorname herenhuis zag ze namelijk een lage, moderne aanbouw van baksteen en hout, die zeker niet door de eerste de beste architect ontworpen leek.

Dit was het conferentiecentrum, waar ze over een paar uur een korte presentatie zou verzorgen...

De parkeerplaats was vrijwel vol, maar ze wist toch nog een plekje te bemachtigen. Ze pakte haar MacBook Air, sloot de portieren af en liep naar de zijingang.

‘Hoi hoi, prima timing,’ zei een stem achter haar.

Ze draaide zich om en zag Simon Repton zelf aan de zijkant van het huis lopen. In zijn antracietkleurige maatpak straalde de slanke, gebruide Simon geld, zelfvertrouwen, charme en succes uit.

Dat denkt hij tenminste, dacht Sarah.

‘Slimey Simey’ had haar assistente Grace hem genoemd, en Sarah moest zich inhouden om die naam niet pardoes in zijn gezicht te zeggen.

‘Simon,’ zei ze. ‘Wat een genoegen om je weer te zien.’

Simon liep naar haar toe en kuste haar net iets te lang op elke wang.

‘We zijn nog in de champi-fase, dus je hebt genoeg tijd om je gereed te maken.’

‘Gaat alles goed?’

‘*Absolument parfait!*’ zei hij met een quasi-Frans schouderophalen, waarbij zijn jongensachtige pony voor zijn ogen zwaaide. ‘Onze gasten beleven een *très bon temps!*’

‘Wat geweldig dat je Frans spreekt,’ zei Sarah, in de veronderstelling dat ze zijn voorstelling moest prijzen.

‘Een van de voordelen van een verschrikkelijk dure opleiding, Sarah,’ zei hij. ‘Maar om eerlijk te zijn geloof ik dat de geachte delegatie die Saint-Martin-sur-Mer vertegenwoordigt, het Engels beter beheerst dan de meesten van onze medewerkers.’

‘Dat is mooi, want de presentatie zal volledig in het Engels zijn, en deels zelfs in Cherringham-Engels.’

‘Ik ben ervan overtuigd dat je het perfect weet over te brengen, schat.’

Slimey Simey inderdaad.

‘En ik zou me niet te veel zorgen maken,’ ging hij verder. ‘Ik heb gehoord dat het kat in ’t bakkie is. Jouw bescheiden powerpointpresentatie is simpelweg de kers op de taart.’

‘Geweldig,’ zei Sarah, terwijl ze dacht aan de vele uren die zij en Grace erop gezwogd hadden en hoopte dat de waarde ervan groter was dan alleen die kers.

‘Niet dat we zonder kunnen, natuurlijk,’ zei Simon zodra hij blijkbaar de ontzetting op Sarahs gezicht zag. ‘Het is tenslotte de officiële reden dat ze hierheen zijn gevlogen om ons te zien!’

Sarah was onder de indruk van zijn snelle herstel.

‘Zal ik je dan maar de mediaruimte laten zien, zodat je compleet met wifi en al kunt beginnen?’

Hij sloeg een arm om haar schouder en leidde haar naar een deur in het nieuwe blok. Ze nam een paar centimeter afstand, zodat de ongewenste arm even in de lucht hing voordat die viel.

‘Ik denk overigens dat je de hele installatie reuze geavanceerd zult vinden,’ zei hij. ‘Heeft oma een fortuin gekost!’

Ze gingen het gebouw binnen en Sarah kon de lange gang zien die naar het hoofdgebouw leidde – onberispelijk ingericht, met cederhouten vloeren, lambrisering in zachte tinten en wandtapijt.

Aan de ene kant van de gang hing een rij olieverfportretten van bars kijkende Reptons uit heden en verleden. Aan de andere kant hingen ingelijste zwart-witfoto's van hele legioenen aan huispersoneel, strak in de houding op de trap van het huis.

'Familietraditie,' zei Simon, terwijl Sarah zich naar voren boog om een van de foto's te bekijken. 'Een eeuw lang heeft het personeel van het landgoed op tweede kerstdag dankbaar de bonus aanvaard en zich voor de teamfoto netjes op rij op de trap verzameld.'

'Een hele verzameling,' zei Sarah.

'Papa's archief,' zei Simon. 'Ik heb het gedigitaliseerd. Yanks vinden het prachtig.'

Daarna leidde Simon haar met een tikje op de schouder de andere kant op, naar de 'mediaruimte'.

'Veel relaxzaaltjes om te brainstormen,' zei hij onderweg, terwijl hij op kamers aan de zijkant wees, die voorzien waren van banken, kussens en lage tafels. 'En zo kom je in het recreatiecentrum.'

'Heel indrukwekkend,' zei Sarah.

'Ja, toch? Het zwembad en de fitnesszaal zijn nog niet open, maar het bubbelbad, de stoombaden en de sauna zijn al in bedrijf. Ik hoop dat je ons na het avondeten komt opzoeken, gaat echt gezellig worden.'

'Ah, hm,' zei ze snel. 'Je weet hoe het gaat – werkende moeder – moet om middernacht thuis zijn.'

Simon keek teleurgesteld.

'Bedtijd dus?' zei hij. 'Jammer. Ik had gehoopt dat je zou blijven slapen. Hoe dan ook...'

Hoe verzin je het, dacht ze.

Hij bleef bij een deur staan en opende die. Daarachter lag een kleine collegezaal met bioscoopstoelen, een scherm en een podium.

‘En hier is de mediazaal. Bereid jij je voor, dan laat ik de meute over een uur binnen.’

Sarah keek toe hoe hij zich omdraaide en wegliep, alsof hij plotseling beseftte dat er elders meer plezier te beleven viel.

‘À *bientôt!*’ zei hij nog.

De deur zwaaide dicht en Sarah keek de zaal rond. Het zou een filmzaaltje in Londen kunnen zijn, dacht ze, terwijl ze haar laptop pakte en die op een tafel voorin zette.

Hopelijk vinden ze het leuk wat ik ze wil laten zien...

Sarah deed haar best zich zelfverzekerd voor het scherm over het podium te bewegen en klikte voor de volgende dia.

Presentaties waren niet bepaald haar sterkste kant, maar ditmaal leek alles goed te gaan. Alle ogen waren op haar gericht en ondanks alle reeds geconsumeerde champagne leek het publiek volop aandacht voor haar te hebben.

‘We hopen hier in Cherringham dus dat u ook vindt dat de businesscase duidelijk is. De sociale waarde. Het culturele belang. Onze twee dorpen passen perfect bij elkaar; Saint-Martin en Cherringham zijn allebei super trots op hun lange geschiedenis en gaan vol vertrouwen een lange toekomst met elkaar tegemoet. Gemoedelijk, met een open blik, gastvrij. Zijn er ooit twee betere kandidaten voor een stedenband geweest?’

Zelfs in het schemerlicht van de zaal zag Sarah glimlachende gezichten en instemmend geknik.

En ze wist dat dat niet alleen te danken was aan de reeks hapjes en bubbels die Simons oberschare het afgelopen uur had verstrekt.

‘En tot slot – vanzelfsprekender deelnemers aan die hopelijk blijde gebeurtenis zijn er niet – de kinderen van Cherringham zelf...’

Ze stapte opzij, startte de laatste video en haalde opgelucht adem.

Op het scherm zongen de basisschoolkinderen van Cherringham vol passie en met schrille stemmen een lied, bedoeld als een liefdevolle ‘open brief’ aan de burgemeester en locobur-

gemeester van Saint-Martin, waarin ze lieten weten dat ze ‘het voor de kinderen moesten doen’ en die overeenkomst ‘*Toot Sweet!*’ moesten ondertekenen.

Ze liet haar blik over het publiek glijden. Veel gezichten herkende ze; de fine fleur van Cherringham. Tony Standish, haar oude vriend en familieadvocaat; Cecil Cauldwell, plaatselijke vastgoedbaas; Harry Howden, de altijd zakelijke eigenaar van Howdens Holdings, een van de grootste landbouwbedrijven in de streek; June Rigby, voorzitter van de gemeenteraad en Lee Jones, vicevoorzitter. Ze zag nog verschillende andere bekende gezichten uit het dorp, maar die kende ze niet van naam.

Ze waren hier allemaal bijeengekomen voor een weekend met veel wijn en exquisite gerechten om de temperamentvolle Franse delegatie ervan te overtuigen eindelijk in te stemmen met een stedenband – een voorstel om ‘zusterdorpen’ te worden – waaraan al meer dan een jaar werd gewerkt.

Ze keek naar de twee bezoekers uit Saint-Martin, de burgemeester en zijn plaatsvervanger.

Laurent Bourdin, met een postuur als een stier, maar wel wat over zijn hoogtepunt heen door een leven vol cognac en Gauloises, dacht ze.

En naast hem Marie Duval, frêle, elegant, afstandelijk en mooi.

Ze glimlachten. Een goed teken? Misschien wel. Tot nu toe had iedereen gezegd dat het nog knap lastig kon worden hen over te halen.

Sarah hoopte dat ze dankzij haar bijdrage eindelijk overstag zouden gaan.

Als daverend slotakkoord gingen de lichten aan en zag Sarah opgelucht en blij dat haar bescheiden gehoor applaudiserend en lachend opstond.

Simon kwam van opzij naar haar toe, haar toe klappend...

‘Dames en heren, *madame et monsieur le maire*, onze eigen Sarah Edwards, die u de menselijke motivatie heeft gegeven waarom we allemaal hopen dat u dit weekend uw goedkeuring zult geven aan ons historische en ambitieuze vriendschapsvoorstel!’

Het welwillende applaus ging nog even door.

‘En nu verzoek ik iedereen zich naar de Queen Mary-zaal te begeven, waar het diner wordt opgediend!’

Sarah bleef wachten terwijl Simon het gezelschap de zaal uit leidde. Bij de deur draaide hij zich om naar haar: ‘Helemaal geweldig, Sarah; geen enkele valse noot. Top!’

‘Dank je, Simon.’

‘Kom mee nu, we voeren die fransozen dronken, drukken een pen in hun handen en dwingen ze om te tekenen!’

Sarah moest erkennen dat hij echt enthousiast was. Of hij het nu voor zichzelf deed of voor de Reptons of het dorp, Simon zette zich in elk geval volledig in voor de goede zaak.

E-book juni 2023

Dit is het zevende deel in de Cherringham-serie

Oorspronkelijke titel *The Body in the Lake*

Oorspronkelijke uitgever -be, het e-bookimprint van Bastei Entertainment

Copyright © 2014 Bastei Lübbe AG, Keulen

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2023 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Peter de Rijk

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagbeeld © Shutterstock

Opmaak e-book Crius Group, Hulshout

ISBN e-book 978 90 261 6803 1

ISBN luisterboek 978 90 261 6804 8

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.